

Felszarvazott Magyarország

Ki sejthette volna, hogy a kommunizmus — legalábbis megszokott alakjában — összeomlik és eltűnik? — ismételték unalomig a primitív-publicisztika pigmeusai a fellengzős kérdést. Nos, néhányadmagammal, barátaimmal semmi egyéb nem gondolhattunk volna, és a szerencsétlen nép, ha másképp nem, zsigereiben semmi egyebet nem is várhatott volna. Kinek rémlett volna fel, akár legrosszabb álmában, hogy a kommunisták — ha álneveken, ha átmaszkírozva is —, miután a nagytakarítást behúzott nyakkal átvészelték, ilyen elsöprő fölény magaslatáról fenyegethetnek ismét vasseprűikkel — motyognak maguk elé társaságom megszéppent, őснаiv tagjai, akik társadalmi tapasztalatokat az elmúlt időszakban csupán az ön- és egymást dicsérő lelkes gyűléseken szereztek.

ZSILLE ZOLTÁN

Bizony isten nem örülök neki, hogy nem voltam vak, s pontosan tudtam, mi következik. Nem mintha hiányozna belőlem a hajlam, hogy álmaimat összetévessem a valósággal, de személyes találkozásom a békés ellenforradalom rendszerével az elmúlt években segített megőrizni kiábrándító józanságomat.

Öt év munkanélküliség után, mellyel politikai ellenfeleiket szokták jutalmazni a ma ismét hatalomba kapaszkodott elvtársak, amikor — hogy tiszta képünk legyen a jövőnkéről — még kislányomat is eltávolították „munkahelyéről”, a bölcsődéből, Nyugaton kellett kenyérkereset után néznie. A pártállam hatóságai természetesen saját akkori törvényeikre is köpve elvették lakásomat. A történet magyarázó erejű folytatása, hogy ezt a dicséretes disznóságot már az „új rendszerben”, '92-ben erősítette meg a betörők szégyentelen utódkezdőse, mintegy az SZDSZ—MDF-paktum parányi kollaborációs iskolagyakorlatként, Demszky és Szentgyörgyvölgyi urak. Beperelem őket és győztem, és közben nehéz lett volna azt gondolnom, hogy ez az „új állam” és ez az „új” város a mi képviselőink kezében jó kezében van. Igen, ha az alperes kispadjára ültetjük őket, mert ha így, ha szép nagy lányoknak visszajönni volna kedve ebbe a kommunizáló országba, ahonnan gyerekként kellett elfutnia, legalább egy tenyérszűnyeg fedele tudok a feje fölé, s nem az SZDSZ-madaras hidak alá kell hívnom.

Csak rosszabb ne legyen — szokták ilyenkor mondani nagyokos, konformizmusra hajló ismerőseim, tisztelt etetőiknek tulajdonítva a kedvező eredményt, melyet sajnos mindig csak magunknak köszönhetünk. S közben természetesen rosszabb lett.

Ha mindenki az előkelő kívülálló önző mintáját követné, semmire nem jutnánk — mondják mások, valamennyire hasonzorúék, s ezért szívesen hallgatnék rájuk. De közben természetesen nem jutottunk semmire. Mert az MDF-központban a maszopos Nagy Sándor volt helyettese, egykori feljelentőm adta a jó tanácsokat, s a tévében a „mi embereink”, Chrudinákék három hónapig dobozolják a velem készült interjút, melyben többek között megjósoltam az újbolsevik vést, s elmeséltem a Szabad Európa és a magyar pártközpont meg BM gyümölcsöző együttműködésének szerkezetét. Mindaddig dobozolják, míg végül meg nem érkezik a telibe talált új főnök, Kasza, s így biztossá válik, hogy mazochista hangulatában már csupán ő fogja élvezni a műsort, a magyar nézők sohasem. Engedtesek meg tehát, hogy ilyen ügyekben egyelőre inkább magamra hallgassak.

Nem sokszor rúgtam labdába a magyar sajtóban a két foci-vb között, hiszen a cenzúra legtökéletesebb formája, szocialista változata nem a húzás, hanem a nem közlés, az elhallgatás, a bojkott. Ezért, nem lévén esélye annak, hogy pontosan bárhol máshol idézzenek a szó szoros értelmében ritkaság értékű cikkeimből, inkább magam citálom magam, úgy hiszem, talán mai helyzetünkre, napjainkra is találó módon. Mert a pluralista sajtóburgerről, baltól a jobb, szocialistától a konzervatívig ezután egy és ugyanaz a sokoldalú csapat fog gondoskodni, mondjuk Eörsivel a bal, TGM-mel a jobb oldalon, hogy ki-ki megtalálhassa benne az ízlésének, világnézetének megfelelő ugyanazt.

„Egyszer már bevezettek Magyarországon egy olyan demokráciát, amelynek be-

vezetői némi legitimitást is szereztek agytrösztök íróasztalánál és zárt körű tárgyalásokon, előre kialakított egyezmények és osztokodások közepette, ravaszul megmunkált választási szabályok alkalmazásával (...) A demokrácia megingathatatlan elő-harcosai magától értetődő természetességgel igényt tartottak azután arra, hogy a demokratikus erők vezetését ők vegyék át (...) arra az akkor még sokakat meglepő fordulatra szánták el magukat — ma ezt puccsnak nevezzük —, hogy egyszerűen kisajátítják és öröklakásnak tekintik az ország házáat, ahová eredetileg a gazda, a nép jóindulatából, de csak meghatározott időre és feltételekkel költözhetek be.

A Demokrata Fórumot demokrata klubba alakítani igyekvők mintha azt mondanák: a nép megtette kötelességét, a nép mehet. Pedig az MDF-nek egyelőre nincs mitől félnie. Kivéve ezeket a tagjait, kivéve hiúságukban sértett, önbizalmukat veszített, nem választott kiválasztottjait, elitreflexű aktivistáit, akik képesek lennének elveszteni, elrontani, amit szinte ajándékba kaptak. Mert egyébként, ha ismerik azokat, akik rájuk szavaztak, tudhatják: ezek nem a napi politika lázában égő, a párt nyüzsgését áhító emberek, akik a tárgyalótermek, minisztériumok és pártirodák levegőjét szomjazták; van elég bajuk anélkül is (...) De nem szabad azt hinni róluk, hogy nem veszik észre, ha lenézik, ha magukra hagyják őket, ha elfordulnak tőlük, ha nem bíznak bennük, ha ki akarják semmizni őket. Akkor, az igazság pillanatában — megszilárdult demokráciákban a legközelebbi választásokon, földrengésveszélyes térségeken forradalmak idején — elcsapják őket.”

(Élet és Irodalom, 1990., Történelemből: figyelmeztetés)

„Ez a rendszer még az a rendszer. A kommunisták, azaz az összeesküvő maffia, a világtörténelem legnyersebben és legkoncentráltabban hatalomra törő, hatalomorientált osztályszervezetének utolsó dobása, hogy látszólag önmaga ideológiai feladása árán, polgári és demokratikus technikák segítségével örizze meg uralmát. Még szebb, hogy éppen gazdasági-kulturális-civilizációs bukása, egyértelmű csődje, totális válsága, országokat és népeket katasztrófába sodró, romboló és nyomorba döntő hadviselése után, mint »civil« és »polgári« uralgó osztály, ezúttal először, az eddig még ki

Felszarvazott Magyarország

nem próbált »törvényes«, »demokratikus« és »békés« úton kerüljön igazán hatalomra (...) Paktumoknak, alkuknak, közmeg-
egyezéseknek köszönhetően az elvben bu-
kott rendszer fő felelősei, a működésképte-
lenné tett ország egykori működtetői éppen
most teszik zsebre, éppen most akarják vég-
leg eladni az országot a fejünk felől.

(Csendes? Forradalom? Volt? — Konfe-
rencia, 1991., Békés ellenforradalom)

„A liberál-szocialista spermabankból
megtermékenyített, és most a rablókapita-
lizmus és finánckommunizmus szörnyszü-
lött gyermekével gyesen lévő, immár mil-
liomossá dámáskodott egykori pártállam-
anyu lábainál hever az ország (...) Az egy-
kor magát demokratikusnak nevező ellen-
zék tagjai, mint mindig, most is a legmag-
biztosabbak (...) Hogy az egész ál-
antikommunista дума csak propa-
gandafogás volt,
hogy ezzel a blöffel
gondolták magukat
a legegyszerűbben a
hatalomba, a
Parlamentbe
katapultálni —
az mára már
teljesen vilá-
gos.”

(Pesti
Hírlap,
1993., Ne en-
gedjünk az
56-ból!)

„Ha az el-öregedő, rög-eszméktől trom-
bózosis főnökség egy pillanatra akkor
összeszedi magát, nincs pártanyaszentegy-
ház-szakadás, s a folyamatos reformok
(értsd: rothasztás) jegyében már akkor rá-
léphettünk volna a finánckommunizmus
történelmi útjára. Ma nem kellene hat pártra
szakadva pszichicárá generációs és feleke-
zeti álvitákra fecsérelniük energiáikat az elit
páholyoknak, hogy »új« kommunista-kapi-
talista uralkodó osztályait a továbbra is
rendi, polgárság-, vállalkozás-, munkás-,
paraszt-, azaz magyarellenés társadalom
felső emeleire betelepítsék.”

(Pesti Hírlap, 1992., Honvágy)

A család ismét egyesült te-
hát, a tékozló fiúk hazatértek
apáik házába. A szülők talán
néha komolyan haragudtak a
szabálytalanul, hol balról, hol jobbról a ha-
talom felé előző ifjakra, de titokban bizo-
nyára elégedetten figyelték kíméletlen cél-
ratörésüket és világfian könnyed hazugság-
művészetüket. Aki ott látta a New York Ti-
mes fizetett hirdetésén Ortega, a nicaraguai
véreb mellett szolidaritáni az idehaza
finnyásan diktatúraellenes (hamis)chartá-
sokat, Eörsit, Harasztit, Rajkot, sőt, sajnos
egykor kiváló költő barátomat, a később
propagandacélokra leszázalékolt Petrit is,
nem kételkedhetett abban, hogy a generáci-
óváltást előkészítő terepgyakorlat után a té-
kozló fiú éppúgy, csak nagyobb respektus-
sal fog beszélni a papa üzletébe, mint a
mindig jól kezelhető, szolgálatkész mun-
kásöregyerekek. És akkor

már mindegy lesz, hogy
ki milyen
pártjelvényt
vagy
egyen-

Magyarországnak tekintettünk. Az ország,
aki csak ritka pillanatokra tudott kijutni a
cselédsorból, a masírozott egyenruhások
drilljéből, az állami és üzemi szolgák hely-
zetéből, ahol a méltóságnak és tehetségnek
nem, csak az alattvalói azonosulásnak volt
jutalma és dicsérete, most beengedte Házá-
ba legszemérmertlenebb széptevőit, ráadá-
sul ugyanazokat, akik már egyszer becsap-
ták. Melléjük ültette tanítványait, akik
ígérgetésekben és csábító hazugságokban
elődeiket is túlszárnyalták, s ma a diktatúra,
a centralizáció s a nagyüzemesítés két párt-
jának egyesülésekor inkább mutatják a bol-
sevik jegyeket.

Ne csodálkozzunk rajta. A becsapott és
elhagyott társ, akit elárultak, vagy úgy érzi,
hogy elárulták, könnyű prédája az első út-
széli vigasztalónak. Nem valakihez, valaki-
től pártol el, valakit büntet sérelmeiért, még
ha közben önmagát csúfolja is meg a legrú-
tabb. Ne csodálkozzunk rajta, aki hosszú
várakozás után, mikor végre buta naivitás-
sal, botor hittel első választottjára bízta ma-
gát, elhívén, hogy eztán ő lesz a legfonto-
sabb, de aztán csak egy gögtől merev hátat
látott belőle, aki közben talán épp róla alku-
dozott rossz arcú, rossz hírű stricikkel. Ha
csalatköznia kellett, ha elvették tőle régtől
titkon táplált reményét — nem mindegy,
hogy hol keres vigasztalást?

Nem mindegy, mert nemcsak azt
bosszulja meg, aki elhagyta, önmagát
bünteti, amikor azok kezére ad-
ja magát, akik eddig is, ezután is
a bárhonnan érkező hódítók ügy-
nökének szerepében alakítanak
legjobban.

A polgári demokrácia erői-
nek felmorzsolásában — ki tud-
ja, hányadszor? — a felmorzso-
landók önfelszámolása szinte
egyenrangú szerepet játszott el-
lenségeik terrorgépezetének
működésével. Sírjukat jórészt a

sajtóban és a közvéleményben önmagukás-
ták meg, amikor a döntő posztokra az ellen-
tábor kedvenceit és jelöltjeit állították. Így
történhetett, hogy a nyilvánosság számára
Antall József szinte ismeretlenül hunyt el,
miközben a kéket pötyöntő, agresszív bé-
kegalamb hangos táborka szervezte a sajtó
balsótétést itthon és külföldön. Újra együtt
menetelhet a kommunistabarát Kasza pesti
instruktorával, Hajdú Jánossal, s bár szak-
mai és morális alkalmatlansága miatt a
szakszervezet Münchenben megmégvétőz-
hatta aligazgatói kinevezését, pesti megbí-
zói és partnerei visszatérése után már senki
nem foghatja le cenzúrázó kezét. Többé
semmiféle rossz hír nem zavarja majd az új
hatalom békéjét, nyugalmát és győzelmi
mámorát, és a világ észre sem veszi, ha a
szarvak árnyékában eladják a maradék or-
szágot. ■

sapkát viselt,
akár mezt is
cserélhetnek,
mint a foci-

meccsen, ahol a bárgyú szurkolók végig azt
hitték, van még tétje a mérkőzésnek, pedig
rég ledumált bunda volt. Az ország hüledeze-
ve bámulja a görbe tükörből csúfondárosan
rávigyorgó, múltjából ismerősen visszaka-
csintó új fejét, melyen egész ámitóközpont
díszel. A bétagséget, halált, vért, kataszt-
rófát bolondulásig tisztelő, megbetegített,
megfélemlített, elbolondított, megrontott
közönség kizsartó tapsa közepette lépked
előre a modernizált, miniatürizált lidérc,
bajnoki tróféával büvölve el hazai és külföl-
di barátait, akiknek kedvenc vadászterülete
volt és lett újból, amit egykor hazánknak,